

Vrednik Jakob Aléšovec.

Izhaja po
enkrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere in ne
konfiscira policija.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
30 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld.
50 kr. in četrt leta 80 kr. za
vsacega brez ozira na stan, na-
rodnost in vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Spomenik očetu Bleiweisu!

Ta pot pa „Brencelj“ na tej strani ni šaljiv ne lažnjiv, ampak z vso resnobnostjo stopi pred slovenski svet s tem-le klicem, kterege je ravnokar izdal poseben odbor, ki se je osnoval za napravo spomenika našemu nepozabljivemu očetu Janezu Bleiweisu — spomenika, kakoršen bi bil vreden slavnega imena. Toraj čujte, Slovenci, kako Vam kliče ta odbor!

Slovenci!

Ko je dr. Janez Bleiweis vitez Trsteniški izdihnil svojo silno dušo, si je bil vsak slovenski rodoljub v svesti, da je Slovencev sveta dolžnost, skrbeti za vreden spomenik slavnemu rajniku, ki je skoro za štirih desetletij naš narod vodil v vročih borbah za njegov obstanek.

Prvi korak za dejansko izvršitev misli, katera je navdajala vseh narodnjakov srca, je storil poslednji občni zbor ljubljanske čitalnice s sklepom, naj se osnuje poseben odbor, kateremu bode nalog, prevdarjati in določati, na kakošen način naj se potomcem ohrani spomin pokojnega dr. Janeza Bleiweisa.

Ta odbor, sestavljen iz kranjskih deželnih poslancev, ljubljanskih meščanov in zastopnikov narodnih društev ljubljanskih, se je zdaj ustanovil in soglasno sklenil, da je nepozabljivemu očetu Slovencev v Ljubljani na javnem prostoru postaviti dostojen spomenik.

Odbor pričakuje, da bode narod slovenski navdušeno pozdravljal to namero in nje izpeljavo omogočil z običajno požrtvovalnostjo. Odveč se nam dozdeva vsaka beseda, ki bi še posebno priporočala rojakom plemeniti namen, kterege imamo pred očmi: Bleiweisove zasluge za naš narod same nabolj govore in — dosti glasno!

Vsak zaveden Slovenec, vsaka verna Slovenka naj pripomore po svojih močeh, pa se nam ne bode moglo očitati, da naš narod ne časti svojih velicih mož!

Darove za „Bleiweisov spomenik“ prejema odborov blagajnik gospod Luka Robič, in bode prejem novcev javno potrjeval po slovenskih novinah.

V Ljubljani 12. marca 1882.

Odbor za „Bleiweisov spomenik“.

Prvomestnik:

Dr. Jernej Zupanec,

e. k. notar in prvosednik kranjske notarske komore.

Blagajnik:

Luka Robič,

e. k. viši davk. nadzornik v pokoji in deželni poslanec.

Tajnik:

Franc Ravnikar,

načelnik kranjske deželne blagajnice in „Sokolov“ starosta.

Skladajte toraj, Slovenci, skladajte vsak po svoji moči in bodite prepričani, da bo nepozabljivi naš oče z radostjo in ponosom gledal na svoje otroke z Olimpa!

Če „Brenceljnu“ kdo kaj pošlje, bo on radovoljno oddal na pravo mesto in potrdil v listu vsak prejeti znesek.

Pavliha.

V Bosno bi bil moral iti, ker tiste štrene ne morejo razmotati ne naši in ne uporniki. Ali to ni taka vojska, kakoršne je človek navajen, da je na obeh straneh kaj ljudi in se dobro podajajo; to je tako, kakor je bilo, ko se svoje dni k nam prišli vojaki rokovnjače in cigane lovit, samo da se tam doli zares streljajo, ne pa samo pojajo. Taka vojska ni za-me nič, tistim puntarjem sem že povedal svojo, če mislijo, da bodo z nagajanjem kaj opravili, naj pa nagajajo, se bo videlo, kdo bo prej odjenjal, naši vojaki ali pa puntarji. Mene zdaj vsa ta homatija, če prav je krvava, ne briga nič več, zato v Bosno ne bom šel, najmanj pa mirit.

Zato sem sklenil zdaj nekoliko posedeti doma in pogledati po svoji hiši, kar mi telefonira *) srbski knez iz Belgrada, naj pridem na veliko pojedino, če utegnem. Kdor pozna Kranjca, bo vedel, da gre na vsako pojedino, bodi si še tako daleč in kakoršno koli vreme; če je dosti zgodaj povabljen, se par dni prej še prav trdo posti, da potem na pojedini more prav „fest“ jesti in piti še drugim praviti, kako dobro se je gostil, koliko dni po tem doma ni mogel nič jesti in kako dolgo ga je po vinu glava bolela. Ne da bi se hvalil, da sem tudi jaz tak, pa mikalo me je vendar, zvedeti, zakaj dá moj prijatelj, srbski knez, tako pojedino; meni v tisto Srbijo in do Belega grada pač res ni tako daleč, kakor drugim ljudem, zato si mislim: „boš pa stopil tje dol v Srbijo, naj bo že kaj ali nič!“

K pojedini se gre zmiraj le v prazničnih čevljih, zato se obujem in oblečem prav po ženitovanjsko, pa jo vkrenem proti Srbiji. Meni je to tako daleč, kakor kakemu poslancu na Dunaj, zato sem tobak v pipi še le prvokrat podrezal, ko zagledam Beligrad.

Pa kaj je to? To je tako, kakor pri nas, če cesar pride. To so pokali kanoni, da bi se bil jaz skoro strašil, če bi takega poka že navajen ne bil. In ko stopim čez Savo v mesto, me vse kar obsuje, da bi mene in marelo kmalu zadušili.

„No, saj je dobro“ — kričim jaz — „sem že slišal, da imate kanone, ki dobro pokajo, pa zdaj le nehajte, je že dobro.“

Ali vrišč ne neha, hoté in nehoté me rinejo proti knezovi stolici. No, jaz nič ne rečem, ker sem z veselimi ljudmi tudi jaz zmiraj rad vesel; radoveden sem pa vendar, kaj bo s tega.

Tako pridemo do knezove stolice. Tu pa me že zagleda moj stari znanec in prijatelj Milan, knez srbski, in mi pride naproti; na to zažene množica strašen vrišč: „Živijo naš kralj, živijo!“

Jaz sem ves zmešan in se priklanjam na vse strani; ker pa vrišč vendar noče nikakor potihniti, se obrnem k Milanu in ga zares prašam:

*) Če morda kdo ne vé, kaj je telefon in kako se telefonira, mu bodi tu razloženo, da je to nekak drat, po katerem se lahko na daleč govori, — kakor n. pr. če si dva z dveh hribov čez dolino upijeta, samo da se po telefonu lahko še v večjo daljavo gevorji, pa se mora za to plačati.

„Kaj pa je to? Ljudje upijejo „živijo kralj“, jaz se priklanjam in priklanjam, pa vrisk ne preneha. Ne mara, velja to tebi. Ali si ti kralj?“

„Vidiš, Pavliha, jaz sem“ — mi odgovori Milan — „še le včeraj so me naredili za kralja. Zato sem te tudi povabil na kosilo, saj ne boš hud, da ti tega nisem kar naravnost telefoniral?“

„Čemu bom hud? Saj nisem jaz postal kralj, ampak ti. Da bo le kaj dobrega zajeti pa kaj zaliti, pa mi je prav. Ali si skrbel za pošteno kosilo?“

„I, kaj pa da, boš že videl. Prej pa pojdi z mano, da ti pokažem kraljevo krono, katero mi je narod podelil.“

„Ej vraga! No, jaz sem že več cesarskih in kraljevih kron videl, ne mika me posebno ne, pa vendar, ker sem že tu, naj bo, da bom vedel, kaka je tvoja.“

Na to me pelje knez v svojo najlepšo sobo, kjer leži čisto nova krona na kraljevi blazini. Jaz jo ogledujem in zdi se mi precéj naglo narejena, zato rečem Milanu:

„Lepa je res, sveti se tudi krasno, samo deni jo na glavo, da vidim, kako se ti bo podala in če ti ne bo pretežka.“

Milan jo vzame, si jo posadi na glavo in se potem pred mano parkrat zasučé, da ga od vseh strani vidim.

„Ali nisem lep pod njo?“ — me vpraša, ko jaz nič ne rečem.

„Hm, hm“ — mrmram jaz — „ti si že lepši pod njo in ona je tudi lepa na tebi; samo jaz mislim, da bo pretežka za-te.“

„Zakaj?“ — praša Milan osupnjen.

„Meni se zdi, da so ti jo prenaplo skovali. No, pa nič ne de, boš moral pač ti trdno postavljati se, da te ne bo potlačila, družega ti zdaj nič ne rečem. Kdor je bil pred par leti še tako rekoč turški suženj, potem svoj knez, mora biti že zadovoljen s kraljevo krono, če kaj na to drži. Jaz pa — no, saj si me povabil na kosilo, ne?“

„Se ve, da, na veliko pojedino.“

„Pa brez politike?“

„Naj bo, bom pa nekterim odpovedal“ — reče novi kralj in gre nekomu nekaj naročit; kaj je bilo, ne vem.

Kosili smo pa dobro, še le proti koncu pride neka pokrita „rihta“, ktera je nekako čudno dišala in vsakemu v nos butila.

„To je Ristič skuhal“ — reče kralj, ko jo je poduhal; — „ta pa ne bo za nas; le ven jo nesite.“

„Ali nisem rekel, da je kraljeva krona težka?“ — rečem jaz, primem kozarec, ga izpraznim na zdravje novega kralja in se poslovim od vesele družbe, ker srbsko kosilo — po pravici rečeno — tudi meni ni nič kaj všeč. Je vse drugače ko pri nas. Mi smo med seboj veseli in vsak drugemu ponuja, naj jé ali pije, tam dol pa vsak drugemu v zobe gleda in mu grižljeje šteje.

Ko Milan zapazi, da se na tihem izmikam, pride za mano in pravi:

„Kaj že greš? Ti mar med nami ni všeč?“

„Po pravici rečeno: ne! Nimate našega duha, hočete zmiraj preveč svoji biti. Vendar Bog ti daj, da bi svojo kraljevo krono vsaj tako dolgo nosil, ko jaz svojo marelo!“

Milanu ni to nič kaj všeč in ko se na meji njegovega kraljestva ločiva, me praša: „Kdaj boš pa zopet kaj prišel?“

„Veseli bodi, če me ne bo treba“ — rečem jaz in grem čez mejo.

Namenjen sem kar naravnost domú, pa ker se mi še prezgodaj zdi, mi šine v glavo: „šment, kaj če bi malo na Dunaj pogledal!“ Letos še nisem bil prav nič tam, spodobi se pa, da vsaj vsake kvatre enkrat tje pogledam, da vidim, kaj se godi, posebno pa, če na Slovence kaj mislijo ali pa so nas že čisto pozabili. Brž si toraj znovega naredim tobaka, se zasučem na levo pa kar naravnost proti Dunaju.

Taaffe me je moral že od daleč videti, ker prvi, kterega zagledam še pred mestom, je on, pa še kakšen! Cevlje na „biks“, med zobmi viržinko, za ušesom pa slamico, in tako možko stoji, kakor da bi bil ves svet, vsaj pa vsa Avstrija njegova.

„Saperlot, Eduard“ — se čudim jaz — „pokaži se no! Kaj pa je, da se danes tako postavljaš? Pa ne, da bi bil terno zadel?“

„O, še več ko terno“ — se pobaha on — „le poglej in poslušaj!“

Pri tem vdari ob žep, da srebro v njem zažvenklja. „Aha, taka je!“ — se namuzam jaz — „zdaj pa že uganem. V zbornici poslancev so ti napolnili vse možnje in žepe, dali so ti, kolikor si hotel imeti.“

„Taka je“ — pritrđi Taaffe ponosno — „zdaj naj pa pride kdo, ki mi kaj more! Vsem svojim nasprotnikom se lahko posmehujem.“

„Ali si to dobil od judov in zagrizenih nemcev, to je levičarjev?“

„Kaj še! Ti bi mi ne bili dovolili ne vinarja.“

„Toraj od svojih prijateljev, med kterimi so tudi naši slovenski poslanci?“

„Od teh. Ti vsi skup so me postavili na konja, da me vsa leva stran ne more vreči z njega.“

„No vidiš! Pa, če bi smel prašati, — kaj si pa ti dal za to dobroto našim poslancem?“

Pri teh besedah mojih potegne Taaffe prav naglo viržinko iz ust, jo pogleda in vrže prav jezno ob tla, češ, da je prišla mu neprijetna žlindra v usta. Potem potegne iz žepa drugo in jo prižge, pa kakor da bi bil se nekaj spomnil, seže vnovič v žep in ponudi tudi meni eno:

„Na, Pavliha, spravi svoj tobak pa si prižgi eno!“

„Ne, veš Eduard, je ne bom“ — odmajem jaz — „mi preveč po povišanih davkih diši in tega dúha jaz nikogar ne maram, mi vselej slabo dé. Mi je že moj tobak ljubši.“

„Hm, hm, nisem mislil, da imaš tako občutljiv nos. No, bova pa šla kam na liter najboljšega, ali pa na dva, saj zdaj imam denar.“

„Ne bova šla, ne, vsaj oba ne, ti utegneš iti, če hočeš.“

„Zakaj ne?“ — praša zavzet.

„Ker bi to vino tudi po povišanih davkih dišalo, in po takem bi me gotovo ščipalo, če ne še kaj hujega. Jaz pijem le tako vino, ki nikogar ne tišči, le po takem sem tudi vesel.“

„To je pa čudno, da si danes tak!“

„Ali morem drugačen biti?“ — se oglasim zdaj jaz prav resno; — „ti praviš, da so ti tudi naši slovenski poslanci, kolikor jih je bilo tam, dovolili vse, kar ste ti in tvoji tovarši hoteli imeti od njih; toraj so privolili tudi v povišanje davkov, ki bodo zadeli njihove volilce. To so storili gotovo le zato, ker upajo, da boš ti s svojim ministerstvom vendar enkrat imel za Slovence ne le samo obljube, marveč tudi kaj dejanj. Ko sem te pa ravnokar prašal, kaj si jim ti za njihovo dobrovoljnost dal, si vrgel tisti čik ob tla. Kaj to pomeni?“

„Ej, bo že“ — se vije in izgovarja Taaffe — „ne gre vse na en hip. Saj bom videl, kaj se dá storiti, in kar bom mogel, bom storil; pa je prej treba na vse strani nadrobno premisliti, če ne bo kje drugje godrnjanja ali zamere. Potrpljenja še malo, vsaj nekoliko naj Slovenci še počakajo.“

„Nekdo, ki je dolgo čakal, je zmrznil, veš to?“ — rečem jaz; — „pa brez šale. Pri nas so še vse stare krivice in nadloge, kakor so bile pred tvojim ministerstvom. Tisti Waser v Gradci, nemška pisava pri gosposkah, kranjski deželni zbor nerazpuščen, odbor njegove krvi, deželni šolski svet ves po nemškutariji dišeč, in — kar je največa deželna nadloga — Pirkar je še zmiraj deželni šolski nadzornik! Ali se ti pri vsem tem čudno zdi, da sem tak?“

„I no, ne gori pa še vendar ne!“

„Skoro že! Če pa misliš še le takrat kaj storiti, ko bo že gorelo, bo prepozno. Mi bi namreč radi videli, da bi ti zabranil, da se sploh nič ne vname. Sploh pa — če ne bo prav kmalu kaj novega pri nas, ti bodo morali naši poslanci hrbet pokazati, to ti povem.“

Ostre moje besede se Taaffeju nič kaj ne prilegajo, vendar se vidi, da jih le bolj posluša, ko k srcu jemlje.

To mu tudi kar povem in ga zagotovim, da so moje misli vsi Slovenci; če bo tako malo mislil na nas, mu naši poslanci ne bodo hodili na Dunaj streč.

Na to on pomaje z ramo, se zasuče na peti, jaz pa tudi; on gre ponosno s svojo viržinko v svojo palačo, jaz pa proti domu, ker sem že toliko zvedel, da se mi po Dunaji ne bodo zopet tako brž sline cedile. Vsaj Taaffe s svojim ministerstvom vred me ne bo videl, dokler bo pri nas na Slovenskem vse pri starem.

Jaz grem lahko domu, kako pa bodo šli naši poslanci, ki z Dunaja svojim volilcem zopet nič družega ne prineso, ko nove in povišane davke!

Kam bom zdaj šel, bote že prihodnjič zvedeli.

Pirker ist noch Landesschulinspektor!

Krišpin Krišpovič.

Gospóda moja! Danes bi imel zagovarjati tržaškega cesarskega namestnika, zatoženega dvojih hudih grehov: prvič „fakcijske opozicije“ (ali po domače rečeno, svojeglavnega naganjanja) cesarjevemu ministerstvu, kteremu on služi in za to službo tudi plačo prejema; drugič osebnega prijateljstva ali vsaj ne tiste strogosti do tržaških in goriških lahonov, kakoršna bi bila tu na pravem mestu. Prvi del zatožbe, namreč trdovratno upiranje in naganjanje vladi, kteri moj klient Pretis služi in zato tudi pošteno plačo dobiva, se je celó meni tako po vsem opravičen zdel, da zagovorništva nikakor nisem hotel prevzeti in sem svojemu klientu raje svetoval, naj se ogne te hude, popolnem opravičene tožbe s tem, da se odpove poslanstvu v državnem zboru, katero tako ni nič vredno, ker je on v manjšini s svojimi pajdaši vred in utegne katero prav hudo skupiti, če bi se grof Taaffe razjaril.

In vidite, gospoda moja! Moj klient, cesarski namestnik v Trstu, gospod baron Pretis, je popravil narejeno škodo s tem, da je odpovedal se poslanstvu, predno je bil še tožen, toraj mu v tem obziru ne more nihče do kože. Ta huda reč je šla toraj v koš, jaz pa sem oproščen vsega zagovarjanja njegovega v tem obziru.

Huje me skrbi druga tožba, ki je že davno vložena zoper mojega klienta, in to je gori omenjena prijaznost ali vsaj potrpljivost s tržaškimi in goriškimi lahoni. Dasi-ravno ne vem, če mi bote ploskali, gospoda, in oprostili mojega klienta, moram vendar potegniti se zá-nj tudi v tej zadevi, ker vsak pošten zagovornik, če že ne more ugovarjati zatožbi, vendar poišče za svojega grešnika, kolikor more, izgovorov in olajšavnih prilik. In iz tega sta-

lišča se jaz lotim tudi zagovarjanja tržaškega cesarskega namestnika Pretisa.

Ne bojte se, da bo moj zagovor dolg ali dolgočasen, prav kmalu se bomo razumeli.

Zakaj je postal moj klient Pretis prijazen lahomom? Dovolite mi, gospoda, da govorim v priliki.

Tam na Kitajskem nekje so bili poslali mandarina v neko primorsko mesto, da bode namestoval kitajskega cesarja. Tisto mesto pa je bilo — ne po večini prebivalstva, pač pa po glavnih „gobcih“ — oprostite to neparlamentarno besedo — japonsko, ker je japonska dežela prav blizo in je bilo veliko pravih in ponarejenih Japoncev tam. Naš mandarin je bil sam pol Japonca, toraj mu je bilo to mesto kakor nalašč, in ker zavoljo svoje dopustljivosti do proti kitajskemu cesarstvu ruvajočih pravih in ponarejenih Japoncev iz glavnega mesta kitajskega Pekinga ni dobil noža, s katerim bi si moral sam trebuh prerezati — kar je tam častna kazen — je še naprej mižal, da so Japonci šarili, kakor se jim je zdelo. Hudobni jeziki so celó pravili, da so ga tam manihejci — podobni našim judom — v pest dobili in da je zato bil nekako ob steno pritisnjen; mogoče je to, pa zgodovinopisec kitajske dežele tega nikjer nima zapisanega, zato se tudi to meni zdi le babje govorjenje.

Vidite, tako se je godilo v kitajskem mestu, kterege moj klient še nikdar videl ni. Če bi bili s Pekinga tistemu mandarinu brž, ko so zapazili, da on nima prave ostrosti do pravih in ponarejenih Japoncev, poslali nož, da si mora ž njim prerezati trebuh, bi tudi meni ne bilo treba zagovarjati Pretisa, kterege bote po vsem tem gotovo oprostili, ministerstvo pa obsodilo v to, da naj si kupi ostrejša očala in napraviti dá telefon z Dunaja do Trsta, potem takih tožeb ne bo več.

To sem toraj opravil, gospoda moja. Zdaj pa imam drugega klienta, kterege sem enkrat že srečno iztrgal iz narodnosodnijskih nemških, to je kočevskih rok, da je bil vsake kazni oproščen. Že vidim na Vaših obrazih, da je to Pirkar, še zdaj deželni šolski nadzornik na Kranjskem, česar pa jaz, gospoda moja, nisem prav nič kriv, verjemite mi! No, pa ker sem ga prvokrat zavoljo dogodbe v Kočevji tako izrezal, da se mu prav nič zgodilo ni, upam, da se mi bo to tudi danes posrečilo.

Moj klient, po Kranjskem že kot slab denar znani Rajmund Pirkar, je zatožen, da je v nedeljo, toraj Bogu posvečeni dan, ko vse k maši gre, kar ima kaj vere, v švicarski hiši pod Turnom Slovence vdaril z neko besedo, ktera v pošteni družbi ni navadna, in to brez vsega vzroka, kar sam iz sebe. „Bagage“ ni ne slovenska in ne nemška beseda, tudi je navadno ni slišati iz ust ljudi, ki so gosposko oblečeni in razen tega še šolski nadzorniki; ta beseda pomeni n. pr. toliko kakor „sodrga“ in ni nikakor razžaljiva, če je nihče ne sliši ali k večemu kak pes.

Pa zopet vidim pred sabo sodnike, ki bolje in rajši slišijo nemški; zato moram v prid svojemu klientu vdariti ob nemško struno.

Toraj — meine Herren! Mein heutiger Klient ist Ihnen aus einer der vorjährigen Verhandlungen bekannt; es ist dies der durch sein treffendes Urtheil über Gottscheer Kinder und deren Regenerirung berühmte Raimund Pirker, der den Frack eines k. k. Landesschulinspektors noch immer in allen Ehren trägt. Ich darf stolz sein auf meinen damaligen Erfolg, denn mein Klient wurde von der Anklage glänzend losgesprochen und der damals in Gefahr gewesene Frack ihm nicht abgenommen. Ein solcher Klient ist wahrlich ein „Fressen“, wie man zu sagen pflegt, um welches sich jeder Vertheidiger reissen wird und dies sogar mit Verzicht auf jedes Honorar, weil er nicht nur eines glänzenden Erfolges vor dem Gerichtshofe, sondern auch eines riesigen Applauses von Seite des Publikums sicher sein muss. Und dieses Bewusstsein schwellt auch

meine Sprechadern, denn eine dankbarere Aufgabe gibt es für einen Vertheidiger nicht, als die, wenn er im voraus sicher sein kann, dass seinem Klienten nichts, aber auch gar nichts geschieht.

Nun also, meine Herren! Mein Klient, der so vielfach beanständete und verlästerte Raimund Pirker, wird beschuldigt und rechtlich angeklagt, dass er durch seinen vor dem „Schweizerhause“ ober Tivoli ausgelassenen und von dem Winde sofort in alle Gegenden getragenen Ausspruch „Bagage“ die gesammte slovenische Nation gröblich beschimpft und beleidiget habe. Als erschwerend wird noch angeführt, dass er dieses Wort wiederholte, damit die „Bagage“ es höre, was übrigens an und für sich höchst überflüssig war — die Wiederholung nämlich.

Meine Herren! Sie dürfen meinen Klienten, den Ihnen sattsam bekannten Pirker, nicht nach dem gewöhnlichen Holze messen, daher nicht nach seinem Bildungsgrade, sondern nach seiner Stellung. Auf meinen Mann ist daher auch der Spruch: „wem Gott ein Amt gibt, dem gibt er auch den Verstand (dazu)“ — nicht anzuwenden, denn Pirker ist nicht durch Gottes, sondern durch Menschen Gnade Landesschulinspektor geworden, daher entfällt die Schlussfolgerung von selbst.

Erlauben Sie demnach, meine Herren, dass ich Ihnen meinen Klienten von einem andern Gesichtspunkte aus zeige, von welchem gesehen seine oben angeführte Aeusserung sowohl begreiflich, als entschuldigungsfähig erscheinen muss. Er weiss es ebenso gut, wie jeder andere, dass die nationale Parthei ihn schon längst ins Land wünscht, wo der Pfeffer wächst; diese Parthei soll angeblich jetzt bei Regierung und Ministerium nicht einmal schwarz angeschrieben sein, daher wäre nichts natürlicher, als dass sie ihn durch ihren Einfluss — ganz abgesehen von dem Vorschub, den er selbst durch sein Betragen ihr leistet — in jenes schöne Land zu expediren im Stande sein müsste. Und doch steht er noch da! Kann er demnach vor einer Parthei Ehrfurcht haben, die nicht einmal im Stande ist, seiner los zu werden? Muss er da nicht unwillkürlich mit Geringschätzung auf dieselbe herabsehen, wie ein von Zwergen verfolgter Riese? Und riesig ist mein Klient, das werden Sie, meine Herren, mir zugeben, riesig wenigstens in seiner Einbildung. Einer solchen Parthei — und wenn sie nicht einmal die slovenische oder nationale wäre — wird er doch nicht Schmeicheleien sagen, ganz abgesehen davon, dass er dadurch die Eifersucht seiner Parthei erregen und ihren Unmuth auf sich laden müsste. Andererseits kann er ebensowenig seine Parthei mit „Bagage“ traktiren, das werden nicht nur Sie, meine Herren, das wird sogar jeder begreifen; würde er aber das dennoch gethan haben, so müsste man mit Recht seine Vernunft in Zweifel ziehen. Wenn er also den Drang zu solchen Eruptionen in sich fühlt, nach welcher Seite hin müssen sie erfolgen?

Hiezu tritt noch ein anderes wichtiges Moment, der Mangel jedweder Absicht zu beleidigen. Um jemanden für beleidigungsfähig zu halten, muss man ihn doch wenigstens für etwas ansehen, was aber bei der bekannten Gesinnung meines einbildungsreichen Klienten den Slovenen gegenüber schon im voraus ganz auszuschliessen ist.

Schliesslich ist nicht einmal erwiesen, wem eigentlich jene Worte meines Klienten gemeint waren; ja, ich erkühne mich geradezu zu der Behauptung emporzuschwingen, dass sie Hundem galten, welche bekanntermassen in unseren öffentlichen Lokalen unter den Tischen Platz zu nehmen pflegen, weil wir leider noch nicht so weit vorgeschritten sind, dass man auch für diese Geschöpfe in Gasthäusern besondere Stühle hätte, auf denen sie neben ihre P. T. Besitzer sich placiren könnten. Die Einwendung, dass sich damals kein Hund unter dem Tische und nicht einmal in der Nähe befand, ist eine ganz hinfallige, Sie, meine Herren, werden wohl zugeben, dass mein Klient nicht ver-

pflichtet war, zu diesem Zwecke eigens welche mitzubringen; wenn also keine anwesend waren, so ist das ein Verschulden anderer Leute, welches doch meinem Klienten nicht zur Last gelegt werden kann. Ueberhaupt sollen Slovenen, wenn sie in ähnliche Gesellschaft sich begeben, immer Hunde mitnehmen, die dann die natürlichen Blitzableiter für solche und ähnliche Schmähungen wären.

Ich habe nichts weiter auszuführen, weil ich vollkommen sicher sein kann nicht nur eines glänzenden Freispruches meines Klienten, sondern auch einer totalen Verurtheilung aller jener Slovenen, welche solcher Gesellschaft nicht sorgfältig aus dem Wege gehen.

Ich habe gesprochen, meine Herren!

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Jože in Jaka

ali

pomagaj si sam, od uradov ne pričakuj vselej nagle pomoči!

Jaka in Jože imata svoje posestvo vsak ob eni strani precéj derečega potoka, da si lahko z oken v okna gledata. Potok je pa jako svojeglaven, zdaj se zaletava na Jožetovo zdaj na Jakatovo stran, o večem deževanju pa celo na obojno, in tako je bil spodkopaval obema hiši, da ste skoro že v strugo viseli; še ena huda ura, pa se je bilo bati, da bi potok če ne obeh, vsaj ene popolnem ne spodmlél in morda še seboj ne odnesel.

Nevarnost vidita oba, in ko v nedeljo popoldne na poti od krščanskega nauka skup zadeneta, se jameta o tem pogovarjati ter ugibati, kaj jima bi bilo vkreniti, da bi rešila svoji hiši sile potoka.

„Jaz mislim“ — pravi Jože „da bo najbolje, ako vsak ob svoji strani narediva jezove in plote, da nama voda ne bo mogla dalje trgati zemlje in spodjedati temelja hiš; tega se morava pa lotiti koj, morda še jutri, ker se ne ve, kdaj pride kak hudournik.“

„Beži no, beži“ — ga pa zavrne Jaka — „zakaj pa davke plačujeva? Saj voda ni najina, tukaj nama mora deželna ali ktera že gosposka pomagati. Boš ti sam delal? Ne bodi neumen! Jaz ne zabijem sam nobenega kola, nobenega bruna, nobenega kamna in ne butarice protja ali brše ne pripeljem.“

„I, kaj boš pa storil?“ — praša Jože.

„Gosposki bom naznanil, ta bo že poslala komisijo, ki bo nevarnost spoznala in dala delati veliko močnejše jezove, kakor bi jih ti mogel, pa mene ne bo stalo nič, ne dela ne denarja.“

„Pa kedaj?“ — méni Jože — „morda čez pol leta ali pa še ne. V tem te voda lahko desetkrat zasuje. Jaz pa držim na stari pregovor: „Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal.“ Stori ti, kar hočeš, jaz pa bom že jutri šel na delo.“

„Jaz pa bom reč gosposki naznanil“ — sklène ponosno Jaka — „se bo videlo, kdo bo bolje opravil, ti ali jaz.“

In tako se zgodi. Drugi dan začne Jože delati jez ob vodi nad svojo hišo, potem zabijati kole, metati goščave med nje in debelega kamenja, sploh vse, s čemer misli, da vtrdi svoj breg.

Jaka pa gre in ker ne ve prav, kam se obrniti s svojim naznanilom, ga pošiljajo od Poncija do Pilata; še le tretji dan se mu posreči, da pride do prave gosposke; okrajni glavar ga posluša, si zapiše njegovo pritožbo in prošnjo

ter obljubi, da bo prišla naglo komisija ogledat nevarni kraj. Res pride čez teden dni komisija in spozna nevarnost ter potem izdela svoje nasvete in predloge, kar je že v mesecu dni gotovo.

Pa sklepi in nasveti te komisije ne obveljajo na višem mestu, zato pride čez mesec dni druga komisija, ki najde vse v še nevarnejšem stanu in nasvetuje hitro pomoč. Zdaj pa nastane prepir med deželno in državno gosposko, kdo ima tu vodo jeziti: država, dežela ali občina, spisi švigajo sem in tje, pa popravljat vendar nihče ne pride.

Jože je v tem že vse vtrdil, celo poseben jarek je skopal po svojem posestvu, ki bi spuščal naprej vodo, če bi jo bilo za strugo preveč; — tako se za hišo ni več bal. To je jezilo Jakata, posebno ker se mu je še Jože posmehoval — vsaj tako se mu je zdelo. Ker le nič in nič ni in se hiša čedalje huje nagiblje k potoku, se Jaka nekega dne razljuti, si napije korajže in leti nad okrajnega glavarja, v čegar pisarnici se tako surovo obnaša, da dobi več dni zapora. V tem, ko sedi pod kljuko, pribuči vihar, voda mu spodkoplje še tanko steno zemlje, da se hiša razruši in pade v strugo, valovi pa jo večidel odneso. Jožetovi se nič ni zgodilo.

Dva dni potem pride komisija, ker je bila pravda med gosposkami končana in se je imelo delo nemudoma pričeti na deželne stroške.

Ko je Jaka prišel iz zapora, ni dobil od svoje hise nič ko nekaj tramov in razpočenega zidovja. Vodo so pač potem vredili na deželne stroške, pohišstvo si je moral pa Jaka sam postaviti in je bil še vesel, da je dobil prav majhno pomoč iz deželnega zaklada: tistega pa, kar mu je voda odnesla, mu ni nihče nič povrnil.

Jožetu pa je rekel: „Kako dobro bi bil zadel, če bi bil tebe ubogal! Res je: Človek si najprej pomagaj sam, potlej še le mu bodo morda drugi pomagali.“

Pirker ist noch Landesschulinspektor!

Jezična Žefa

je šla na Dunaj po novo obleko, pa je dozdej še ni nazaj, čeravno je več služb čaka; kaj tam počenja in zakaj se tako dolgo mudi, nam ni pisala, zato mislimo, da bomo danes tudi brez nje opravili. Ženske so že take, da na obleko veliko drže, morda je to krivo, da je ni še nazaj, ker je šla za velikonočne praznike na Dunaj po novo obleko. Ker toraj Žefe ni še domu, bomo tu povedali prav lepo povest, ktero nam je pravila njena teta, ki je prišla k nam prašat po nji. Naj bo spisana ravno tako, kakor nam jo je stara žena pravila.

Enkrat je bil en mož. Ta mož ni ravno veliko vedel, pa je hotel vendar velik biti. Samo tega ni vedel, kako. Pa gre enkrat ven v gaj, tam zdihuje in zdihuje, da je revež in ne more naprej, ker njegovi znanci ga ne spuštujejo in mu nečejo podati lestve do viših stopinj. Kar zagleda pred sabo žensko. Lepa je bila, da se je ves zamaknil v njo in ni mogel spregovoriti besede. Ona pa gre proti njemu, mu potrka na ramo in ga ogovori:

„Nič se me ne boj, jaz sem ti prijateljica. Ti si lepe postave, pa možganov ti v glavi ni toliko, kakor bi bilo treba za tako stopinjo, kakoršno si ti želiš. Na, tu imaš nekaj, kar ti bo pomagalo do zaželjenega cilja, samo govoriti ne smeš preveč.“

S tem mu dá v roko kapico in mu reče, da jo mora zmiraj na glavi imeti. Kapica je bila rudeča.

Kukec (tako je bilo možu ime) je ves zavzet nad to prikaznijo, vzame kapico in praša, kaj naj naredi z njo.

„Na glavi jo moraš imeti, kedar bo kaj ljudi pri tebi, pa boš postal vse, kar boš hotel“ — odgovori ženska in zgine.

Kukec ne ve prav, kaj to pomeni, ker svojim možganom ne upa veliko. Vendar gre v družbo in si posadi rudečo kapico na glavo.

Oha! Sam se čudi. Tako hvaliti in povzdigovati sebe še ni nikdar slišal. Kar vzdignejo ga, slava njegova gre po vsem mestu, po deželi in po cesarstvu, tako da postane odbornik vseh društev, poslanec vseh zborov in nazadnje celó minister. Kukec sam ne vé, kako se to godi, ker ga le kar tako pehájo od niže vrste do više in više. In čudno! Njegov um ne ve, kaj dela, on celó malo ali nič ne dela, pa vendar je vse dobro in izvrstno, njegova slava raste in raste, da sam ne ve, kako.

Sreča pa človeka stori prevzetnega. Kukec je začel premišlevati, zakaj da mora zmiraj rudečo kapico na glavi imeti; tudi njegovi visoki tovariši so ga bili že špikali zavoljo kapice, češ, da se njemu ne prilega. To je šlo tako dolgo, da je Kukec, kteremu je bila kapica že tudi nadležna, ker je nihče drug ni imel, sklenil jo doma pustiti. In to je tudi res storil.

Pa kaj! Ko je prišel drugi dan med ljudi in v svoje ministerske oddelke, se mu je že vse vprlo in smijalo, in ko je prav hudo zropotal, mu je celó služabnik skoz vrata pomagal in rekel, da naj se nikar več tje ne prikaže. In ko Kukec kot minister postane hud, ga služabnik celó do vrat spremi in mu reče, da drugi dan naj ne pride več, ker mu ne bo odprl vrat.

Kukec je tako razjarjen, da ne ve, kaj. Nekaj ur leta okoli, potem se vrne domú, da bi se naspal, potem pa zjutraj že pokazal, kako se ravna z ministrom. Doma pa dobi pismo, v katerem je prav na kratko zapisano, da naj Kukec gre in bo, kar je bil, namreč pohleven človek, ki je k večjemu zmožen za kakega rokodelca, če kaj zna, ne pa za ministra.

Spal pa to noč Kukec ni. Brž zjutraj se je peljal proti ministerstvu in hotel zvedeti, kaj je. Ali tam so mu povedali, da ministra Kukca več ni, in če se kdo za tega izdaja, je slepar.

Nekaj časa je Kukec še ropotal, pa je bilo vse za-stonj. Premišljevač svojó britko osodo se poda zopet v gaj, kjer je prvokrat videl svojó srečo, tisto lepo žensko. In res, bila je zopet tam, pa obraz njen je bil zgubán, oči hude. Kukec se je kar vstraši in ostrmi.

„Si zopet tak, kakor si bil?“ — ga ogovori ženska.

„Da, to sem, pa ne vem, kako“ — zdihuje Kukec.

„Kje imaš kapico, ktero sem ti dala?“ — poprašuje ženska strogo.

„Kapico?“ — se prime Kukec za glavo — „res, to sem pa pozabil; tam domá je nekje.“

„Vidiš, butelj“ — se grozi ženska — „ti nisi vedel, kako moč ima tista kapica v sebi. Zdaj jo je zgubila, ker, kdor jo zavrže, zavrže njo in sebe.“

„Kako moč je imela kapica?“ — praša Kukec ves bled.

„Vedi toraj, nevrednež“ — reče ženska; — „kapica je imela v sebi to lastnost, da se je vse, kar so drugi dobrega storili in govorili, računilo tebi; kar si pa ti slabega storil ali govoril, se je zapisavalo drugim na grbo. Zato si postal minister. Zdaj pa, ker tega nisi vedel ceniti, bodi to, za kar si po svojih možganih sposoben, namreč bore Kukec.“

In Kukec je ostal Kukec in bo menda to še zmiraj do svoje smrti.

„Frava“ in „krava“.

(Nekaj resničnega.)

Ljubljanski nemškutar pride k nekemu kmetu v ljubljanski okolici, ter ga med mnogim drugim vpraša: Kje so pa „frava“? Kmet ne pomišlja dolgo ter kazaje na ledino reče: „tam zunaj se pase.“ Kaj si je nemčur potem mislil, ne vemo, ali kmet se mu je smijal, ter rekel: „pa vprašajte takó, da vas bo človek zastopil!“

Nek opazovalec.

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Z Olimpa.

Dragi mi „Brencelj“!

Je li, Bleiweisa ni več med vami? Je li, kako se vam to pozna? Prva volitev — in to še ne deželna ali celó državna, ampak samo mestna — in že je vse drugače. Zdaj hočete delati prav po vojaško. Volilni odbor, ki se sestavi iz raznih mož in ljudi, ki radi kaj veljajo, prav po svoji volji, izbere kandidate, ne prašavši prej volilcev, jih nastavi, nabije po voglih in razglasi po časnikih, volilec pa jih mora voliti, mora jih, če ne, ni narodnjak, in stotnik Zarnik pa „feldwebelj“ Hribar ga bota vzela v roke. Pa res! Čemu pa so volilci, če ne za to, da volijo tistega, ki mu ga postavi na volilni oder odbor, kateri se je pa tudi sestavil sam, to je brez vsakega shoda in vprašanja p. n. volilcev! To je tudi najljajše in najkrajše, ker še treba ni, da volilec kandidata pozná; vsako leto gre enkrat na rotovž in oddá list, na kterega mu, če sam ne zna ali ne mara pisati, zapišejo agitatorji nekaj imen, pa zopet gre in odbor in izvoljenec se vsaj leto dni ne brigata več zá-nj; še le, ko pridejo nove volitve, poprašajo, če je še živ, še bolj pa pogledajo v zapisnik, če še v njem zapisan stoji, to je, če ni še na kant prišel in plačuje vendar še toliko davka, da ima volilno pravico. Ko je potem zopet „svojó dolžnost storil“, ima vnovič celó leto mir.

Glavna reč je toraj, da volilec uboga, kakor vojak, da odbor ne propade, ker če bi se vsa reč skazila, bi ne bilo zmage, če prav bi bili izvoljenci narodnjaki in še boljše od nasvetovanih kandidatov; če drugače zmagate, to ni zmaga, ampak propad.

Vidiš, „Brencelj“, Bleiweisovo načelo ni bilo pravo. On je menil, da pri vsaki volitvi ima prvo besedo volilec, ker brez njega volitev še mogoča ni. Zato so se pod njegovim vodstvom sklicavali volilni shodi, vsak razred si je posebej izbiral kandidate po svoji volji in te je do malega vsak volilec tudi poznal; sploh so se volili možje, ktere so volilci hoteli imeti za svoje zastopnike, ne pa ljudje, ki hrepene po častnih mestih. To načelo je bilo staro, novo je posneto po nemškutarskem načelu, kterega pa vam ni treba posnemati; saj imate med seboj še vrlih možakov lepo število, za ktere se bodo volilci kar trgali, da jim jih le pokažete, ni treba, da se nekteri le naprej silijo in rinejo.

Pa dosti tega, dragi mi „Brencelj“! To britko kritiko vašega volilnega odbora Ti pošljem le zato, da si jo bodo nekteri previsoko hrepeneči gospodje vsaj za ušesa zapisali, če že drugače pomagala ne bo. Namen moj pri tem pa ni ta, da bi šuntal narodnjake zoper odbor ali celó napeljeval jih na nemčursko stran. Le nemškutarja ne!

Boljši je vsak narodnjak (če prav je morda narodnjak le v srcu, kakor pravijo bojazljivci), kakor človek, ki količkaj po nemčurstvu diši, ni treba, da je tako zagrizen, kakor Dežmanov Korelj ali Šrajev Robert.

Zato je najbolje, da se letos držite še odbora, če prav ga niste volili, potem ga pa malo „v šolo vzamete“, kakor nemec pravi, da se bo nekoliko „manire učil“, kako namreč je obnašati se proti volilcem. Najprvo toraj vrzite z rotovža nemčurskega zmaja, da se bo popolnem razdrobil, potem pa se vrvajte med seboj.

Mnogo bi Ti utegnil še pisati o tem, pa naj bo zdaj; bova že po volitvi eno rekla. Nadjamo se pa tudi mi tukaj, da bo vsaj slovenska reč zmagala. V tej nadi sem

ves Tvoj

Miroslav.

Pirker ist noch Landesschulinspektor!

Drobnice.

Nov način kompetiranja. Kakor „Brencelj“ iz znanelega svojega zanesljivega vira izve, iz Vesteneckove pravde pri okrajni sodnji ljubljanski znani uradnik finančnega vodstva Feyrer in Lukeš, uradnik pri deželni blagajnici, s svojima službama v Ljubljani nista prav zadovoljna in si želita priti kam na boljše. Ker si pa tega po navadni poti ne upata doseči — ali vsaj tako naglo ne, kakor bi želela; sklenila sta pri sedanjih volitvah agitirati za nemčurje, da bi se tako vladi zamerila ter prišla kam na boljše službe. Pravijo celó, da jima je uzor deželni šolski nadzornik Pirkar.

Star rimski napis. Ko so te dni v Ljubljani pred šolami nekaj kopali, so našli v zemlji starinsko ploščo z napisom: EGO VERO CENSEO PIRKARUM ESSE AMOVENDUM. — Kaj ta napis pomeni, ni mogel nihče razložiti, čeravno je bilo pristavljeno, da je mož, ki je to zmiraj govoril, prej umrl, predno se je njegova želja spolnila.

Pobirki iz slovenskih časnikov. „Narod“ je oni dan imel novico, da je nekemu človeku v spanji zlezla v usta miš in ostala mu v želodcu živa celih pet dni. To še ni nič, „Brenceljnu“ iz Afrike pišejo še vse kaj drugega. Tam je nek človek ob vodi zaspal. Ko se zbudi, čuti, da mu v želodcu ni vse prav v redu; davil in davil se je, pa ni nič pomagalo. Še le čez štirinajst dni dá nekaj iz sebe in kaj mislite, kaj je bilo? Krokodilj, dva metra dolg krokodilj, ki je bil onemu človeku med spanjem skoz usta zlezal v želodec in tam ostal štirinajst dni živ. Ko ga je mož iz sebe vrgel, je pobegnil in zdaj sta živa in zdrava oba, mož in krokodilj. — V „Zvonu“ se pa nahaja ta-le stavek: „On zadosti je godel, a sedaj so mu bili izpadli zobje, da več gosti ne more.“ To je čisto novo še za „Brenceljno“, da bi kdo z zobmi godel; to zna le medved. — Potlej pa zopet: „Vtikal je piščal med svoje čeljusti, da bi zagodel.“ „Brencelj“ je doslej mislil, da se na piščal dá le piskati, gode se pa le na gosli. Morda je pa to nova iznajdba.

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

An Herrn R.....

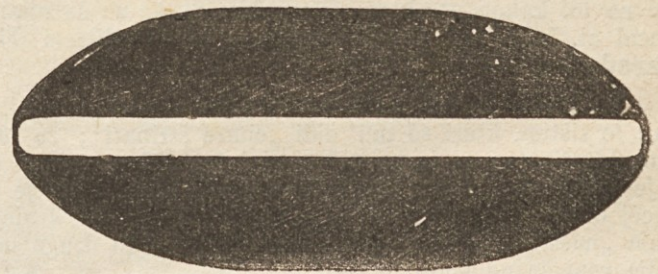
Mir wären sieben Schwaben lieber, als Deine acht Slovenen.

Die windische Mark.

O ljubljanskem muzeji.

Kakor znano, se ima v Ljubljani zidati posebno poslopje za kranjski muzej — Dežmanu na čast, ker ga kranjska dežela še premalo slavi. V tem muzeji se bodo, kakor se nam pravi, postavile tudi podobe še živih možakov, ki so se za pomirjenje prebivalstva posebno vkoristili. Dozdaj so pa neki naročene marmorne podobe še le te-le: Dr. Šraja, Dežmana, Šafarjevega Dolfija, deželne sodnije načelnika Grčarja, ravno tiste sodnije svetovalca Čubra in nepremakljivega Pirkarja. — Morda bo ta novica napotila še več enakih gospodov k temu, da se bodo dali še živi za ljubljanski muzej v kamen vsekati.

Pirih,

kakoršnega so nam tudi letos naši poslanci prinesli za Veliko noč z Dunaja od Taaffeja.

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Razpis darila.

Ker se je za Pirkar-Dežman-judeževe groše, v zadnjem „Brenceljnu“ razpisane, oglasilo toliko učiteljev, da je denarja premalo bilo in jih je dobilo le šest ta groš (Višnjagora, Moravče, Mengeš, Postojna, Žire in še nek drug kraj), pa je lačnih in žejnih učiteljev še mnogo ostalo, ki bi bili ta dar radi dobili, se razpisuje zdaj

200 goldinarjev v zlatu

tistemu učitelju, ki bo naučil

k o s a

peti tako, kakor Pirkar gode. Ponudbe sprejema „Brencelj“, ki bo izplačeval tudi darila.

Ce pa kdo kakega tacega kosa že ima, naj ga kar pošlje, darilo mu je gotovo.

Gotovo bodo učitelji po kmetih lažje naučili tiče kose Pirkarjeve žvižgati, kakor pravilnega nemškega jezika.

„Brencelj“,
načelnik nemškega „šulferajna“.

Na boj, volilci!

Že v zadnjem listu smo omenili, da se je sedem naših mestnih očetov tako skrhalo, da ne morejo več starešino-vati, ampak morajo biti nadomeščeni z drugimi ali pa vsaj pokrpani, popiljeni in popravljeni, da bodo za svoj posel zopet sposobni. Razen tega izstopi iz mestnega odbora tudi troje Slovencev, ki so pred tremi leti bili voljeni zoper našo voljo; te velja zdaj vreči, da bomo nastalo luknjo zamašili mi skoz in skoz s svojimi možmi, ki so taki tiči, da Slovenci takih nimajo, naj jih iščejo kjer koli in kolikor časa utegnejo.

Mi, kar nas je pravih tičev, ki ne maramo, da bi se „proklete grablje“ z rotovža zgubile in se tam naselil slovenski duh, smo toraj stopili skup in se dolgo posvetovali za vsak razred posebej. V tretjem nam je šlo hudo, ker ni hotel se dolgo dati nobeden naših možicev za našo reč na mestne vogle pribiti. Tisti, ktere smo druga leta pribijali in jih zopet snemali nevoljene, so rekli, da so tega veselja že siti, in tako smo morali loviti druge in vjeli smo jih, čeravno po dolgem trudu in komaj in komaj. Ti so čisto novi, še nikdar se niso lesketala njihova imena po ljubljanskih voglih in tudi po časnikih ne, zato se veselé na to, kakor otrok na „guncalnico“, če se še nikdar guncal ni. In ti naši tički, ktere ponujamo volilcem III. razreda, so:

1. **Dolfi Eberl**, po domače baron Pimsel; dozday je znan le tistim, kteri so mu dali „cimre štrihati“; za mestno starešinstvo se je pa pripravljaj že pol leta s tem, da se je meščanom pridno kazal na konji, ktere ga se je precéj dobro jahati naučil. Če ne bo voljen, bo svojega konja „naštrihal“ črno-zlato-rudeče, da ga bodo drugo leto ljudje vsaj že po konji poznali.

2. **Miklavž Hoffmann**, kteremu je na stare dni še ta muha v glavo padla. Zna dobro nože kovati in brusiti, tudi nekaj biljard igrati, zato misli, da bo dober za rotovž. Za Miklavža bo pa vsakemu volilcu kaj prinesel.

3. **Karl Krimmer**. Tega smo dolgo iskali, tako da bi bili kmalu k sv. Krištofu prišli. Če ga pa Bog bolje ne pozna, ko mi, ne vemo, kaj bo po smrti ž njim. Pravijo, da je mizar, kar je mogoče in prav pošteno. Gotovo pa je dober človek, da se dá za nas na vogle pribiti.

Te volite Vi, možje tretjega razreda in svesti si smete biti, da se izvoljenci ne bodo kesali.

Za II. razred smo Vam pripravili in popravili te-le tri, kakoršnih v Ljubljani več ne dobite:

1. **Frice Keesbacher**, po nemški „der lange Fritze“. To je stara roba, ki pa še zmiraj drži. Nekdaj je imel velikega pudeljna, zdaj mu pa še tega treba ni, ker ga po mestu tudi brez njega že poznajo. Je že dolgo v Ljubljani in se je toliko naučil slovenski, da mu tukaj kruh diši. Drugače zná tudi lepe pesmice kovati, posebno zoper narod slovenski in njegove možake; če ne bo voljen, bo učil nemškutarje, kako se rakom žvižga.

2. **Karl Leskovic**. Krščen je, birman tudi, oženjen in ima otroke, pa tudi kozé stavljene; zaprt še ni bil nikoli, k večemu tam, kamor vsak sam gre. Druzega se o njem nič ne ve, ne dobrega ne slabega.

3. **Dr. Janez Mrhal**, vodja ljubljanske realke. Ta je pa nov, tako nov, kakor čovelj, ki ravno iz čevljarjevih rok pride. Po rotovži je le takrat hodil, kedar je šel naše nemškutarje volit. Po rodu je nemški Čeh ali česki

nemec, kar že ime kaže, vest in dušo pa ima kranjsko-nemškutarsko ali „tajčkraneris“. Če tako pisanega kandidata ne volite, Vam pa res ni pomagati, ker enacega v Ljubljani ne dobote.

Ali niso to res „fest kerlci“ in za volilce družega razreda kakor nalašč?! Kdor pravi, da ne, se bo z nami menil.

Najboljše smo prihranili volilcem I. razreda, ker za te ni, kar si bodi. Staro vino in stari kandidatje — to je najboljše. Zakrpali smo jim toraj na rotovži strgane hlače in zdaj Vam jih stavimo na prodaj, kakor da bi bili novi. Le pogledjte jih! Ti-le so.

1. **Jože Luckmann**, — fest fant, ki pa še ni nikogar ubil, toraj s sodnijami zavoljo tega tudi nič opravit ni imel. Zna dobro šteti, drugače pa tudi ni posebno znan Zanesljiv nemčur, ker mu že srce družega ne dá.

2. **Dr. Robert Šraj**. Aj, aj, aj, to je še le kaj! Kdor Šraja ne pozna, naj nikjer nič ne govori, če ne, se mu bodo smejali, kakor Ljubljančanu, ki bi ne vedel, kje je Šiška. Kedar ga vidiš na ulicah, je ves zavit v soparico prevzetnosti in domišljivosti. Če tega ne volite, kaj pa bo?! Ta je za Dežmanom glavni steber nemškutarije, in če on pade, bo padel tudi „lintvern“ z rotovža.

3. **Dr. Jože Supppppann**. Ta Jože! Vselej smo zmagali ž njim, je bil tudi že ljubljanski župan in bi bil morda zopet rad. Prav čista nemškutarska kri, kakor Dežmanova, toraj le brž zopet na rotovž ž njim, da se ne bo prehladil!

4. **Dr. France Suppantšitsch**. Kdor tega imena ne more izgovoriti, naj se oglasi pri odboru. Je tudi že stara šara, ki se ne dá lahko drugje prodati, toraj naj gre le nazaj na rotovž. Da je zanesljiv nemškutar, to je pokazal s svojim življenjem; prevrgel se ne bo, je že prestar za to.

No, volilci! kaj pravite tem kandidatom? Ali ni to cvet, ki mora dišati po vsem mestu, če ga na rotovž skup znosite? Kje Vam morejo n. pr. Slovenci kaj tacega ali le enacega ponuditi?

Zato le brž na noge, pa kar brž, drugače se Vam Ti neprecenljivi kandidati še skesajo in potem utegnejo biti voljeni tisti strupeni ljudje, kterim se pravi Slovencei.

Le teh Slovencev ne! Prav zagotavljeni smete biti, da, če bi mi s svojimi kandidati propadli, bi naš svitli prapor „proklete grablje“ zginil iz rotovža in to najbrže za zmiraj. Toliko let že držimo in borimo se za to našo zastavo, zdaj pa, ko je v največi nevarnosti, naj bi jo pustili! Nikdar in nikoli ne, slavna in neslavna gospôda, to je naša čast! Če te „grablje“ zgubimo, s čim se bomo še dalje ponašali?

Naj pride toraj toča ali dež, sneg ali blisk in grom pa tresk — mi moramo voliti zgoraj ponujane kandidate, drugače gredo naše predrage, toliko časa in s takim trudom na rotovži obdržane „proklete grablje“ rakom žvižgat in kdo ve, če jih bomo mogli še kedaj nazaj dobiti!

Živijo toraj kadidati naših „prokletih grabelj“ in ljubljanskega judeževstva!

„Brencelj“,

načelnik nemčurskega volilnega odbora.